(в сьому річницю смерти)

Ні, не вінків — сердець було б замало!
Могила — трав'янисте покривало,
Плита стоїть надгробна прямокутна
Й лиця подоба до плити прикута.
Рясні дощі полощуть мертвий камінь,
Живу траву напоюють струмками,
А ранні роси пестять ніжні квіти,
Що їх дружина посадила й діти.
Це сьомий рік. Зійшлись, злетілись друзі,
Стоять в пошані, у журбі, у тузі,
І прапори схиляють синьо-жовті,
Лунають співи, що надії повні.
Стрічки злиняють, зблякнуть ґладіоли,
Лиця ще більш стемніє подобизна,
Безсмертне ж слово Ваше — клич до волі —
Ракетою у тьмі неволі бризне.
Бо слово не з іржавого металу,
Мисль не дається часу на поталу —
З листків пожовклих Ваших мудрих книжок
Вона несхибно тне, січе і ріже
Завісу, зіткану з брехні й облуд
І кляте плем'я Каїнів та Юд!
Пророча Ваша мисль у світлу днину
З багна неволі піднесе людину.
Великий майстре з рідного Куземина,
Сюди ще прийдуть на поклін доземний
Сини і доньки вільної країни —
Щасливої у славі України
І скаже кожний з них — смілив і юн:
"Тут спочива Республіки трибун".